

Achter de wolken

Catherine Cookson bij Boekerij:

- Aan de oever van de rivier*
Als bloesem in de stormwind
Als de zon wil schijnen
Als een bloem in de knop
Als een vogel in de lucht
Als gelouterd goud
Als het hart hunkert
Als koppige wijn
Bella zoekt haar eigen weg
Bij het licht van een kaars
Mary Ann, een meisje met moed
Mary Ann, eind goed al goed
Mary Ann en haar grote vriend
Mary Ann, in tweestrijd
Mary Ann, in voor- en tegenspoed
Mary Ann, van huis
Mary Ann, verliefd
Mary Ann, en haar lieverdjes
Tilly Trotter. Liefde als leidraad
Tilly Trotter. Het land van de hoop
Tilly Trotter. Een moeilijke beslissing
Tilly Trotter. Belofte van geluk
Het geslacht Mallen. Het erfdeel
Het geslacht Mallen. Barbara
Als de ochtend gloort
Als het doek valt
Als veren in het vuur
Christine
Dagen van geluk
Dans in het maanlicht
De andere vrouw
De bruid
De dochter des huizes
De drempel van het leven
De glazen maaagd
De harde strijd om het bestaan
De mantel der liefde
De nacht trekt op
De schaduwzijde van het geluk
De strooien hoed
De vensters van het hart
De vreemdeling
De vreugde van het leven
- Dromen van geluk*
Een dal van liefde
Een rol voor het leven
Een schuilplaats voor het hart
Een vriend voor Joe
Geluk gloort aan de horizon
Geluk is als een zijden draad
Geluk ligt achter de heuvels
Hannah
Het geheim
Het getij van de liefde
Het jaar van de maagden
In jouw armen
John Willie
Kate
Katie Mulholland
Kermis der liefde
Kirsten
Land van belofte
Liefde is de boodschap
Linda
Maggie Rowan
Matty
Op het pad der liefde
Rosa
Rosie
Sarah
Smal is het pad
Vanessa
Vlucht naar de heuvels
Waar liefde bloeit
Waar liefde overwint
Wolken drijven over
Zuiver als de lelie
Met gesloten ogen
De wegen van het hart
Onverwachte liefde
De weg naar geluk
In elkaars armen
Een kans op geluk
Een heel bijzonder meisje
Een vriend voor het leven
Achter de wolken

Catherine Cookson

Achter de wolken

Deel 2 van de *Maisie*-trilogie

ISBN 978-90-225-6665-7
ISBN 978-94-023-1416-8 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Goodbye Hamilton*
Vertaling: Annet Mons
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1983 The Catherine Cookson Charitable Trust
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De zon scheen, het was een prachtige dag en ik zou voor de tweede keer gaan trouwen. Maar wat een verschil! De eerste keer was een meer dan bescheiden aangelegenheid bij de burgerlijke stand geweest, met een man die, zo kan ik naar waarheid verklaren, me meer dan dertien jaar heeft mishandeld en die uiteindelijk probeerde me ontoerekeningsvatbaar te laten verklaren omdat ik met een denkbeeldig paard praatte.

Nou ja, ik praatte inderdaad met een denkbeeldig paard. Ik praatte met hem omdat ik eenzaam en ongelukkig was. Maar nu ben ik niet langer eenzaam of ongelukkig. En vreemd genoeg heb ik Hamilton, zoals ik hem noemde, niet meer gezien sinds die dag op het schip toen Nardy verklaarde dat hij me liefhad. Soms kreeg ik het gevoel dat hij nog steeds op de achtergrond aanwezig was, maar hij is nooit meer echt tevoorschijn gekomen.

Het was acht uur in de morgen van deze bijzondere dag en ik zat in de kleine studeerkamer van mijn huis in Fellburn waar ik *Hamilton* had geschreven. Ik zeg mijn huis, maar het zou niet langer van mij zijn, niet als thuis, want ik zou mijn stiefvader, George Carter, en zijn tweede vrouw en haar kinderen hier la-

ten wonen. En ik zou me, zoals Nardy het noemde, in Londen gaan vestigen.

Het huis van Nardy is heel mooi. Hij is er opgegroeid en hij hield er wonderlijk genoeg op dezelfde manier van als dat ik van dit huis hield. Toch had ik geen reden om van dit huis te houden, want ik had er zo ongeveer vanaf de dag van mijn geboorte narigheid gekend. Doordat ik gewoon lelijk ben en een misvormde arm heb, vormde ik een bezoeking voor mijn moeder en daarna een gemakkelijke prooi voor de man en zijn zusster die het huis en alles wat erin stond begeerden en dit alleen konden bemachtigen door hem een huwelijk met mij te laten sluiten.

Toch kwam het dankzij de voortdurende hel die ik in mijn kinderjaren, in mijn jeugd en in mijn jaren als getrouwde vrouw moest doorstaan, dat deze ene compensatie, Hamilton, ontstond.

Dat is echter niet helemaal waar, want in mijn stiefvader George, in dat logge, luidruchtige individu, had ik een voorvechter, net als in zijn moeder. Jazeker, ook in opoe, want het was haar grove humor die mij meer dan eens van de volslagen wanhoop had gered. En dan mag ik mijn metgezel van vlees en bloed, Bill, mijn bullterriër, niet vergeten. Wat hield ik veel van dat lelijke beest.

En er was nog een erg belangrijke man die op dat moment in mijn leven kwam: de dokter, dokter Mike Kane, bruusk, met een baard en knorrig. Aanvankelijk had ik een hartgrondige hekel aan hem, maar daarna begon ik hem te respecteren en van hem te houden. En hij was feitelijk degene die Hamilton had doen ontstaan. Toen mijn moeder me met haar vuisten bont en blauw had getimmerd en ik tegen hem zei dat ik mijn verwon-

dingen had opgelopen doordat ik van de trap was gevallen, had hij me aangekeken en gezegd: ‘Vertel me nu eens wat er echt is gebeurd. Bij mij blijft alles geheim, want ik weet: vertrouwen komt te voet en verdwijnt te paard.’ En dat was het moment dat ik Hamilton voor het eerst had gezien. Hamilton, die prachtige hengst met zijn wapperende witte manen en staart, zijn wijze ogen en zijn voorliefde voor gekkigheid, wat neerkwam op de essentie van mijn eigen wezen en mijn verlangen naar liefde en kameraadschap...

Maar al mijn vrienden zouden vandaag bij me zijn, niet alleen de oude maar ook de nieuwe. Lieve help! Het aantal mensen dat Nardy uit Londen had meegebracht had het belangrijkste hotel in de stad volledig gevuld. En dan moest ik niet al mijn burens uit de straat vergeten. Deze mensen die me jarenlang hadden genegeerd en die vonden dat ik toch maar geweldig bofte toen Howard Stickle, de assistent-bedrijfsleider van een kledingwinkel, zich had verwaardigd om zelfs maar naar me te kijken en vervolgens met me te trouwen. Ik wist dat ze hadden gevonden dat ik God op mijn blote knietjes moest danken voor zo’n kans. En het wonderlijke was dat ze die mening bleven houden, tot aan de dag dat hij in de rechtszaal werd ontmaskerd als een sadist, als iemand die zich door niets liet weerhouden om zijn doel te bereiken, en dat was het hier in huis halen van de vrouw met wie hij heimelijk jarenlang een relatie had gehad, inclusief de kinderen die hij bij haar had verwekt. Hij was zelfs zover gegaan dat hij een poging tot moord had gedaan: die traproedes waren niet vanzelf losgeraakt.

Maar waarom had ik zo’n behandeling verdragen? Het simpele antwoord luidt: om dit huis. Dat was alles wat ik in die dagen had, dát en mijn hond.

Toch was dit allemaal verleden tijd, want vandaag ging ik trouwen met Nardy. Nardy is een afkorting van Leonard. Het klinkt misschien dwaas, maar ik hield van die naam, en ik hield van hem. O, wat hield ik veel van hem.

Bij die gedachte sloeg ik mijn goede arm stijf om mijn middel en verheugde me op alles. Toen leunde ik achterover in mijn stoel en deed mijn ogen dicht. Zou ik werkelijk aan de arm van George door het middenpad van een kerk lopen om door een dominee met mijn geliefde in de echt te worden verbonden? Ja, dat ging echt gebeuren.

Dominee Hobson was een man met veel begrip. De twee dominees die we eerder hadden benaderd waren niet zo geweest. Ik was een gescheiden vrouw, en het feit dat ik de schuldeloze partij was sneed bij hen geen hout. Vreemd genoeg voelde ik me helemaal geen vrouw. Ik voelde me een meisje, en ik wás ook een meisje, want ik was voor de eerste keer in mijn leven verliefd, ik was voor de eerste keer in mijn leven gelukkig.

Uiteraard was pastoor Mackin op bezoek geweest. Hij had me spijtig aangekeken, zijn wenkbrauwen opgetrokken en gezegd: 'Je beseft dat mijn handen gebonden zijn?' En ik had gezegd: 'Dat besef ik, en het spijt me.' En hij had geantwoord: 'Het spijt je helemaal niet.' Maar hij had dit glimlachend gezegd, en hij wenste me veel geluk... Ik vind hem aardig. Ik mag pastoor Mackin wel...

'Kom je nog ontbijten, meisje? Ze zijn al bijna allemaal klaar. Je wilt toch zeker niet in elkaar zakken als je de kerk in loopt? Anders zullen we je nog op dat paard van jou moeten zetten om verder te komen, hè?' Opoes lach schalde door de kamer en door de hal waar ze met de deur in haar hand stond, en haar rimpelige, tijdloze gezicht straalde. Ze stapte verder de kamer

in toen ik opstond van het bureau, en ze zei met scheefgehouden hoofd: 'We horen tegenwoordig nooit meer over hem, hè, over die Hamilton van jou?'

'Nee.' Ik liep naar haar toe en pakte haar hand, en toen we de kamer uit liepen zei ik: 'Nee, dat klopt. Maar hij staat nog steeds klaar om dwars over je heen te galopperen, vergeet dat niet.' Ik trok haar arm steviger naar me toe en we keken elkaar aan, waarbij onze blikken spraken van gevoelens die we niet onder woorden konden brengen.

George liep door de hal, met een rood en stralend gezicht. Hij wees met zijn duim over zijn schouder en zei: 'Wat een stel schrokoppen zijn me dat. Ik heb nog nooit iemand zo veel eten naar binnen zien werken. Je vond dat ik in mijn jongensjaren veel kon eten, maar twee van de vier zijn vrouwspersonen.' En hierop antwoordde opoe terwijl ze langs hem heen liep: 'Nou, je hebt ze je anders zelf op de hals gehaald.'

Ik keek George aan en schudde mijn hoofd, om duidelijk te maken dat hij niet moest reageren. Opoe gaf vaak een steek onder water wanneer ze dat kon, over dat haar enige zoon zichzelf had opgescheept met een vrouw die al vier koters had. Toch kon ze het goed met Mary vinden, ze maakten in ieder geval geen ruzie. Aan de andere kant beschouwde ze Mary's kinderen niet als echte kleinkinderen omdat ze niet door haar zoon waren verwekt.

'Ze weet niet van ophouden, hè?' George boog zich naar me toe en fluisterde: 'Vandaag of morgen zal ik haar dat eens betaald zetten. Waar is Mary?'

'Die is boven bezig de bedden op te maken. En dat moet je echt niet doen, het haar betaald zetten.'

'Nee, dat weet ik. Hoe dan ook, meisje,' hij glimlachte breed,

‘het is zover, het is je trouwdag.’ Hij greep me bij beide handen en trok me naar zich toe. En ik keek omhoog naar deze man, de enige persoon die iets van vrolijkheid in mijn kinderjaren had gebracht. Ik had heel veel van hem gehouden. Ik hield nog steeds van hem.

‘En je krijgt een geweldige kerel, de beste van de hele wereld. Het enige punt is,’ hij veranderde van toon en richtte zich op, ‘hoe zal ik er in hemelsnaam uitzien, met dat grijze apenpak? Ik in een pandjesjas! Grote goden!’ Hij gebaarde weer naar de keuken. ‘Die deed ’t bijna in d’r broek toen ik het spul even aantrok. Maar wat zal er gebeuren als ik met jou door het middenpad loop? Ik verzeker je dat ze zich niet zal weten te gedragen. Als ze niet brult van de lach zal ze geheid zitten grinniken.’

‘Nee hoor, echt niet. En ik kan je wel verzekeren, George, dat je er geweldig uit zult zien met die grijze pandjesjas en je hoge hoed.’

‘De hemel sta me bij! Die hoge hoed! Het is maar goed dat je niet bij m’n moe vandaan trouwt, want ze zouden daar in de goot rollen van de lach. Zeg nou zelf, Maisie, ik ben niet gebouwd voor dat soort spullen. Ik ben gewoon te lomp.’

‘Helemaal niet, je bent precies goed, en je zult de knapste man van allemaal zijn.’

‘Nou ja, als jij ’t zegt, Maisie. Maar stel je toch es voor,’ hij trok een ongelovig gezicht, ‘om zo’n kloffie te kunnen huren. Ik vraag me af wie dat pak het laatst aan heeft gehad?’

‘Vast iemand die jeuk had,’ zei ik lachend.

‘Ach, jij!’ Hij gaf me een duw tegen mijn schouder, en toen ik even wankelde greep zijn grote hand mijn arm beet en trok me weer naar voren. Op gedempte toon ging hij verder: ‘We zullen hierna niet veel tijd meer hebben om te praten, maar... maar ik

wil je nog even heel hartelijk bedanken omdat je ons hier laat wonen. Ik had in mijn wildste dromen niet kunnen denken dat ik ooit nog terug zou komen in dit huis.'

'Het had eigenlijk altijd al van jou moeten zijn, George. Je was haar man, ze had het aan jou moeten nalaten. Dan had die duivel mij ook nooit in zijn klauwen gekregen.'

'Ach, je weet nooit hoe het in het leven zal lopen, meisje, en als alles anders was gelopen had je misschien niet zo veel rottigheid te verduren gehad maar zou je vandaag ook niet hier hebben gestaan. En ik ook niet. Je weet gewoon nooit uit welke hoek de wind zal waaien.' Hij grijnsde opnieuw. 'Over wind gesproken, op mijn lange ritten had ik een extra chauffeur bij me. Een ontwikkelde kerel. Ik heb geen idee waarom hij op vrachtauto's wilde zitten, maar hij haalde altijd allerlei gezegdes aan. En hij zei vaak: "De wind blaast waarheen hij wil, en u hoort het geluid ervan, maar u kunt niet zeggen vanwaar die komt en waar hij heen gaat." En ik denk dat jij wel weet wat ik toen zei, hè?'

'Ja, daar heb ik wel een idee van.' Ik gaf hem een por. 'Je bent een beetje grof, Georgie Carter. Je grijpt zulke dingen meteen aan, en je herinnert je die letterlijk.'

'Jawel, dat heb ik van m'n moe. En dan nog iets,' ging hij op vertrouwelijke toon verder. 'Die deftige vrienden van Nardy, die vinden ons maar een stelletje boerse inboorlingen, hier in het noorden. Ik heb een van hen tegen zijn kameraad horen zeggen: "Je moet ze eens horen praten. Niet dat je ze zult verstaan, maar je zou hem es moeten horen." Daarmee bedoelden ze mij. Ik zat gisteravond met Jimmy Tyler in de pub te praten. Ik verzeker je dat ze denken dat we net zijn opgegraven, uit de prehistorie of zo. O, jongens, ik had het er juist voor hen dik opgelegd.'

Hij moest erom lachen, hij trok zich er niets van aan. Hij liep

nu weg en rende de trap op. En ik liep naar de keuken waar zijn vier aangenomen kinderen nog steeds zaten te eten, en bij mijn binnenkomst verstomde hun gekwebbel. Ze hadden de neiging om in mijn aanwezigheid wat geremd te zijn, want tante Maisie was een belangrijk persoon, ze had een boek geschreven en dat was een bestseller. En daarom ging ze met een heer trouwen, haar uitgever nog wel, en ging ze in Londen wonen en mochten zij dit huis hebben en moesten ze zich netjes gedragen.

Ik had diverse keren gehoord hoe hun de les werd gelezen door hun moeder, hun stiefvader en hun stiefgrootmoeder, en het kwam er iedere keer op neer dat ze allemaal op straat zouden komen te staan als zij zich niet gedroegen.

Ik lachte naar hen en zei: 'Het is bijna tijd om je klaar te gaan maken.' Waarop Betty, die vijftien was en de oudste, antwoordde: 'Dit is de eerste keer dat ik bruidsmisje ben, tante Maisie.' Haar stem en gezicht waren ernstig. Maar haar broer John merkte proestend op: 'En nooit de blozende bruid. Dat zong een kerel gisteren op de televisie.' En Betty gaf hem een klap en zei: 'O, jij!' Maar opoe schreeuwde: 'Ik kan je één ding wel beloven, knul, en dat is dat als jij niet snel je bord leeg eet en voortmaakt, jij nooit een bruidegom zult worden.'

'Misschien wordt hij geen ridder op het witte paard maar stalknecht van het paard van tante Maisie.'

Even bleef het volmaakt stil in de keuken, toen barstte er een daverend gelach los, en ik keek naar Gordon, die de jongste was en die bloosde tot aan de wortels van zijn rode haar. Ik woelde even door dat haar en zei: 'Nou, dat zou hij best kunnen doen.' En ik vroeg hem: 'Wat zou jij willen zijn?' Bij wijze van antwoord keek hij zijn broer aan en zei zacht: 'Ik zou dan de assistent van John zijn.'

Hij had een lief karakter, die Gordon, hij zou nooit iemand willen kwetsen. Ik vond alle vier de kinderen aardig, maar ik denk dat ik Betty en Gordon nog liever vond dan John en Kitty. Toen werden we allemaal uit onze toekomstfantasieën naar het heden teruggebracht doordat opoe schreeuwde: ‘Als die twee stalknechten nu eens gauw de troep van dat paard opruimen door die dozen in de achtertuin weg te halen en alles netjes te maken!’

‘Wat, vanmorgen nog?’ Beide jongens riepen dit in koor, en ze schreeuwde terug: ‘Niet vanmiddag of morgen pas, maar nu, vanmorgen. En een beetje gauw ook!’

Ik kwam ook in actie. Ik verliet het oorlogsterrein en liep snel naar boven, naar mijn kamer. Ik keek naar mijn bed, waar mijn mooie jurk van blauwe voile op lag, en naar mijn koffers die bij het voeteneind stonden en reeds gepakt waren. En om de een of andere reden moest ik huilen. Ik liep snel naar de deur, draaide de sleutel om en liet me op mijn knieën naast het bed vallen, het bed waarin ik geen moment van liefde of geluk had gekend. Ik kreeg een flinke huilbui. En toen ik daar geknield lag, met mijn handen voor mijn gezicht, voelde ik iets bij mij in de buurt. Het was geen menselijke verschijning, en ook niet slechts één. Zonder mijn hoofd op te tillen wist ik dat Hamilton en Bill daar stonden, Bill die ooit van vlees en bloed was geweest en Hamilton die een schepping van mijn eenzame geest was geweest. Ze waren er allebei en ik haalde mijn hand van mijn gezicht en reikte naar hen, en ik werd overmand door een gevoel van grote vrede en een stellige zekerheid dat mij nooit meer iets akeligs kon overkomen.

Zo kan de menselijke geest zich veel illusies maken.

2

Dokter Mike Kane hield me op een armlengte afstand. Hij schudde langzaam zijn hoofd en zei: 'Zo had het meteen al moeten gaan, Maisie, en...' Zijn toon veranderde toen hij gromde: 'En spreek me niet tegen wanneer ik zeg dat je er mooi uitziet, want op dit moment ben je echt mooi.'

'Ik zal u niet tegenspreken, dokter. Maar ik kan wel zeggen dat ik u niet geloof, of laat ik eraan toevoegen dat u misschien een beetje te veel door die borstelige wimpers van u kijkt.' Ik trok even aan zijn baard. 'Maar onder al dat haar zit de man die het oorspronkelijk lelijke eendje heeft helpen te veranderen. Ik weet dat dokters zich over het algemeen niet met het leven van hun patiënten bemoeien. Zich hun ziektes niet te veel aantrekken... Ja, ze kunnen er het een en ander aan doen, en als ze niet al te ziek de spreekkamer binnenkomen zijn ze na verloop van tijd wel opgeknapt.' Ik glimlachte om mijn woorden wat te verzachten. 'Maar vanaf het eerste begin hebt u zich echt om mij bekommerd en dat zal ik nooit vergeten, wat er ook gebeurt.'

Hij boog zich langzaam voorover om me te kussen, en ik werd even bedolven onder het struikgewas op zijn gezicht en voelde een prop in mijn keel.

‘Nou,’ hij bekeek zijn kleding, ‘dat wordt dan een parelgrijs spektakel dat de kerk uit komt. Hoe dan ook, meisje,’ hij veranderde weer van toon, ‘dit is waarschijnlijk het laatste gesprek onder vier ogen dat ik de komende maand of zo met je zal hebben.’ En zijn stem werd opeens luider toen hij uitriep: ‘Daarna wil ik je nooit meer zien, behalve wanneer ik in Londen word uitgenodigd.’

Ik zei niets en hij liep achteruit voordat hij zich omdraaide om snel naar de deur te lopen, en daar draaide hij zich nog eens om en merkte op: ‘Er is nog één ding dat ik je wil vragen. Laat dat verhipte paard de plechtigheid niet verstoren.’

Ik schoot in de lach en knipperde snel met mijn ogen, en de deur ging weer dicht tegen alle drukte in de hal, en het heen en weer geloop over de stoep naar de auto’s.

De deur ging weer open en opoe kwam haastig binnen, maar toen bleef ze bijna staan voordat ze naar mij toe liep. ‘O, meisje,’ zei ze, ‘ik heb altijd gevonden dat je niet knap was om te zien, alleen maar knap in je hoofd, maar nu neem ik alles terug. En dat blauwe hoedje... O, hemel!’

‘Toe opoe, rustig maar!’

‘Jawel, dat zal ik doen, anders ga ik alleen maar veel misbaar maken. En ik kom dus ook niet dichterbij, want anders wordt ’t een hoop gesnotter. Maar ik wil je alleen wel vertellen dat... dat het is alsof m’n eigen kind vandaag in de kerk trouwt, want ik heb nog nooit zo veel van iemand gehouden, behalve van mijn jongen. God zegene je, meisje.’

Toen ze haastig de kamer uit liep sloeg ik mijn hand stevig voor mijn mond. Dit ging helemaal fout, straks liep ik huilend naar het altaar.

Er was het geluid van auto’s die wegreden door de straat.

Daarna klonken er alleen vreemde stemmen uit de hal, van het cateringbedrijf dat voor alle gasten hapjes zou serveren in de zitkamer, als ze er tenminste in zouden slagen het huis binnen te komen. Daarna zouden Nardy en ik aan onze huwelijksreis en ons leven samen beginnen, en later zou er in het hotel een diner dansant zijn voor de familie en de gasten.

Toen de deur ten slotte openging stond George daar in vol ornaat. Hij zei niets maar liep langzaam naar me toe. Er lag deze keer geen brede grijns op zijn gezicht. Plechtig bood hij mij zijn arm en ik nam die al even ernstig aan en liep de kamer uit, de hal door, de stoep af en door de menigte toeschouwers, van wie sommigen met camera's flitsten, naar de Rolls-Royce die met witte linten was versierd. Ik verbaasde me over de menigte buiten de kerk, maar ik verbaasde me nog meer over de menigte erin, ik zag mensen die achterin moesten staan. Het orgel galmde 'Daar komt de bruid', en ik liep naast mijn forse stiefvader en alle ogen waren op mij gericht, maar ik kon slechts één man zien. Daar stond hij op mij te wachten, aan het eind van het middenpad. Hij zag er vandaag ook mooi uit. Hij zag er natuurlijk altijd aantrekkelijk uit, met zijn vriendelijke ogen en beminnelijke manier van doen, en bovenal zijn mooie stem.

Ik stond nu naast hem en we keken elkaar aan. Ik moest mijn blik van hem afwenden toen ik de twee treden omhoog liep naar waar de dominee stond te wachten. Betty pakte mijn boeket aan, George stond aan de ene kant van mij en Tommy Balfour, Nardy's beste vriend, stond aan diens zijde. En juist toen de dominee begon te spreken sloeg mijn hart over en hapte ik even naar lucht, want daar, vlak naast hem, stond de vertrouwde gestalte van mijn oude vriend in al zijn glorie. Zijn zwarte vacht had nog nooit zo geglansd en zijn staart en manen leken

zuiver wit. Zijn ogen waren als twee sterren en zijn mond stond
wijd open. Maar dat was nog niet alles. Inwendig slaakte ik op-
nieuw een kreet om wat ik aan de andere kant van de dominee
zag, want daar stond een prachtige bruin-met-roomkleurige
merrie. Ze was ongeveer half zo groot als Hamilton, maar als je
ooit het woord wonderbaarlijk voor een paard kon gebruiken
dan wel voor dit paard. Haar ogen waren zacht als die van een
zeehond, haar neus was vochtig, haar manen in de kleur van
melkchocola zweefden door de lucht wanneer ze haar hoofd op
en neer bewoog in antwoord op iets wat Hamilton zei, want ze
keken over de dominee heen. Maar het was tegen Hamilton dat
ik inwendig riep: waarom ben jij hier? Het is allemaal voorbij
en afgehandeld. En hij zei: we zijn blij om jou. Je zou deze dag
toch zeker niet voorbij willen laten gaan zonder mij te zien?
Want vergeet niet, ik heb dit alles in gang gezet. Bovendien wil-
de ik je mijn partner laten zien. Ze heet Begonia.

Ik deed mijn ogen dicht. Ik mocht niet lachen. Ik mocht niet
lachen, ik ging trouwen, dit was een ernstig moment.

‘Leonard Murray Leviston, neemt gij deze vrouw tot uw wet-
tige vrouw, haar belovende dat gij...’

‘Ja.’

‘Maisie Rochester, neemt gij deze man tot uw wettige echtge-
noot, en belooft u getrouw alle plichten te vervullen volgens
Gods geboden...’

Ze stonden er nog steeds, die twee, en ik moet zeggen dat ze
zich goed gedroegen.

‘... dat gij hem nimmermeer zult verlaten en hem lief zult
hebben tot de dood u zal scheiden?’

O, lieve help. Ze knikten met hun hoofd en lachten. ‘Ja.’

Het belangrijkste deel van de plechtigheid was voorbij maar

de dominee stond nog steeds te praten over de heiligheid van het huwelijk. Ik kon niet luisteren naar wat hij zei doordat ik me afvroeg of er misschien toch een deel van mij echt gestoord was. Want die twee dieren die daar aan weerszijden van de dominee stonden waren voor mij net zo echt als hij, zo niet nog echter. Ik vond zelfs dat Hamilton af en toe zinniger dingen zei dan deze man nu.

Tegen de tijd dat de dominee ons voorging naar de consistorie waren Hamilton en... Hoe had ik zijn partner in hemelsnaam Begonia kunnen noemen? Wat een naam om aan een paard te geven, Begonia! Maar hoe dan ook, ze waren allebei verdwenen en alles was weer normaal. Nardy stond me zo liefdevol aan te kijken en ik was zo gelukkig dat ik me, zoals opeens zou zeggen, voelde alsof ik zou barsten van geluk...

Buiten de kerk, tussen de grafzerken en de bloemperken, verdrong de menigte zich om ons heen. Ik was nog nooit van mijn leven zo veel gekust, ook door vrouwen: de vrouwen van Nardy's vrienden, chique dames die me toelachten en ongetwijfeld dachten: wat ziet hij in hemelsnaam in haar! Dat is vast omdat ze beroemd is geworden met dat boek... En ik wist dat dit de mening van de meeste mensen was, want wanneer je alle versiering en make-up wegnam bleef ik daaronder gewoon mezelf, en ik was me terdege bewust van wat mijn spiegel me liet zien...

Het was bijna een uur later voordat we allemaal uit de auto's stapten en het huis in liepen. Daar knalden de champagnekurken en hielden diverse mannen een toespraak, waarbij uiteraard de meeste hilariteit ontstond toen George zijn verhaal besloot door met een vet accent te zeggen: 'Ik ben haar stiefvader, maar ik heb jaren geleden maar al te vaak gewenst dat zij een beetje ouder en ik een beetje jonger was geweest, want dan was

alles anders gelopen.’ En de enige die dit goed oppakte leek Nardy te zijn, want hij sloeg George op de rug en zei: ‘Nou, ik ben echt een stukje ouder dan jij, maar ik ben je toch te snel af geweest.’

Opoes reactie was later: ‘Allemachtig, dat hij nou weer zoiets moest zeggen. De vrouw van de dominee blééf er zo ongeveer in.’

Toen brak het moment aan om afscheid te nemen. En voor het eerst waren we die dag samen alleen, in de auto op weg naar het station, en toen hij me aankeek met die liefdevolle blik van hem zei ik: ‘Heb ik me ook vreemd gedragen, tijdens de plechtigheid?’

‘Vreemd?’ Hij keek verbaasd. ‘Hoe bedoel je, vreemd?’

‘Gedroeg ik me alsof ik schrok, of zo?’

Hij schudde zijn hoofd en zei toen: ‘Nee. Maar wacht eens. Ja, ik herinner het me nu, je maakte even een beweging alsof je je evenwicht ging verliezen. Het was vlak voordat ik de ring aan je vinger schoof, en ik dacht: ze wil dit niet.’ Ik leunde tegen hem aan en hij kustte me innig en langdurig. Toen zei ik, nog steeds in zijn armen: ‘Ik schrok. Ik zag ze.’

‘Ze?’ Hij trok zijn hoofd een eindje terug.

‘Ja, Hamilton.’

‘Zo! Echt waar?’ Hij glimlachte breed. ‘Dat is een goed teken. Je hebt hem in geen maanden gezien, zei je.’

‘Ik weet niet veel over goede voortekens. Ik zei ze, hè?’

‘Ja, dat hebt u gezegd, mevrouw Leviston.’

Hij kustte me opnieuw en zei toen: ‘Leg dat meervoud eens uit.’

‘Hij heeft een partner. Ze heet Begonia.’

Hij schudde van de lach. ‘Nee! Niet Begonia!’

Ik knikte. ‘En ze stonden allebei levensgroot aan weerszijden van de dominee.’

‘Je meent het!’

‘Ja, echt. Waarom zou dat toch zijn? Ik... ik heb hem niet langer nodig.’

‘O, kom op, zeg. Je gaat een serie schrijven. Dat heb ik je verteld. Maar hoe ziet ze eruit?’

Ik wendde mijn blik van hem af en keek door het glazen paneel, over het hoofd van de chauffeur naar het snel voorbijrijzende verkeer, en ik zei zacht: ‘Ze is prachtig melkchocoladebruin, met de mooiste ogen die er bestaan, en... en hij houdt van haar.’

Hij trok me weer naar zich toe en zei, nu zacht: ‘Natuurlijk houdt hij van haar, want zij is jou.’

‘O, Nardy!’

‘O, Maisie!’ bouwde hij me na. Met zijn voorhoofd tegen het mijne herhaalde hij zacht: ‘Mijn lieve, leuke Maisie. Waar heb ik jou aan verdiend? Ga nooit veranderen. Zeg me dat je nooit zult veranderen.’

Ik wendde me van hem af en leunde achterover tegen de zachte bekleding van de auto, terwijl ik me afvroeg of dit alles werkelijk met mij gebeurde. Was ik niet teruggeglipt in de fantasiewereld van Hamilton en was ik daar zo in opgegaan dat alles echt leek?

Mijn vraag werd beantwoord toen het portier werd opengetrokken door Tommy Balfour die me naar buiten hielp, in een menigte in het grijs geklede figuren die ons als een groep jodelende schooljongens omringde en ons naar het perron vergezelde, en toen de trein arriveerde hoorden uit de wagons tevoorschijn deed komen toen ze ons schreeuwend onder confetti

bedolven. De dominee had de strikte voorwaarde gesteld dat er geen confetti of rijst buiten de kerk zou worden gestrooid. Toen de trein zich in beweging zette holden enkele vrienden van Nardy over het perron met de trein mee en gaven hem allerlei goede raad. Onder hen zag ik het gezicht van een van de oudere medewerkers van de uitgeverij, en ik dacht onwillekeurig: waarom zou ik het vreemd vinden als mannen van middelbare leeftijd en ouder zich als uitgelaten schooljongens gedragen wanneer de gelegenheid daar aanleiding toe geeft?

Toen ze ten slotte uit het zicht waren verdwenen zonken we terug in de tijdelijke beslotenheid van de coupé, en Nardy scheen dezelfde gedachten te hebben als ik. 'Jij denkt dat Hamilton al ongewoon is, maar heb je gezien hoe de oude Rington daar als een klein kind liep te huppelen? Ik moet er niet aan denken hoe ze zich vanavond na het diner zullen gedragen. Maar in ieder geval,' hij sloeg zijn armen om me heen, 'hebben we hun een excuus gegeven om het er eens van te nemen. En het gebeurt niet vaak dat ons kantoor de kans krijgt om dat te doen. We zijn een stelletje stijve harken. Zij tenminste, ik nu niet meer.' Hij schudde nadrukkelijk zijn hoofd. 'Want wie, vraag ik je, zou een stijve hark kunnen blijven met opoe, Georgie, Mike, en bovenal Hamilton?'

Mijn kin ging omhoog en ik zei: 'En Begonia, niet te vergeten.'

'Inderdaad, mevrouw Leviston, en Begonia niet te vergeten. O, Begonia, ik popel om Begonia te ontmoeten. Maar nu jij een gesetelde getrouwde vrouw bent zullen er niet veel gelegenheden zijn waarbij ze je zullen bezoeken, alleen wanneer je gebrek hebt aan gebeurtenissen in je nieuwe boek.'

'Ja, dat denk ik ook,' zei ik.

Maar waarom, vroeg ik me op dit dierbare moment af, voelde ik me dan toch zo onzeker?

3

Ik woonde inmiddels drie maanden in Londen en ik wist nog steeds niet of het me beviel of niet. Ik hield van mijn nieuwe huis. De citroengele meubels en de bijpassende gordijnen in de zitkamer zorgden alle uren van de dag voor een gevoel van zonlicht. Verder was er de warmte van het roze tapijt dat in alle acht kamers lag van de hoogste flat in het huis waar Nardy was geboren, en dat hij ooit helemaal had bezeten, maar dat na de dood van zijn ouders te groot was geworden voor zijn vrijgezellenbestaan.

Nardy had een van de kamers aan het eind van de gang voor mij in een studeer- en zitkamer veranderd. Ik had er een bureau voor mijn typemachine en veel ruimte voor mijn boeken. Maar ik vond het vaak moeilijk om daar te werken, en dan belandde ik in een hoekje van de comfortabele bank om na te denken over wat er gisteren was gebeurd, of me voor te stellen wat er vanavond zou gebeuren wanneer we naar een toneelstuk of een concert zouden gaan, of bij vrienden van Nardy waren uitgenodigd.

Ik vond dat hij veel vrienden had, maar hij beweerde dat hij drie vrienden en veel kennissen had. De belangrijkste vriend van het drietal was Tommy Balfour die zijn getuige was ge-

weest. Tommy was hoofd van de reclameafdeling van Houseman and Rington waar Nardy hoofd van de redactie was. Ik had Tommy in de afgelopen weken goed leren kennen en ik had in zekere zin met hem te doen, vanwege wat Nardy me over zijn moeder had verteld. Ik had haar slechts één keer ontmoet, en dat was in gezelschap van anderen, maar morgen zou ik haar waarschijnlijk beter leren kennen omdat ik dan bij haar op de thee zou gaan. Verder had je nog Alice en Andrew Freeman. Nardy had met Andrew op school gezeten, ze waren trouwe vrienden en ik vond hen aardig, maar slechts tot op zekere hoogte, want ik voelde me bij hen niet helemaal op mijn gemak.

Sinds mijn huwelijk was ik me steeds minder zorgen gaan maken over mijn uiterlijk. Er was iets aan me veranderd, maar ik kan niet goed zeggen wat. Het was niet alleen maar zelfvertrouwen dat ik had gekregen, want de spiegel vertoonde helaas hetzelfde gezicht dat ik altijd al had gehad, alleen was het nu een gelukkig gezicht. Want ik was echt gelukkig. Ik had me zo'n geluk nooit voor kunnen stellen. Iedere dag vond ik iets of iemand waar ik om kon lachen, niet in het minst om Janet, Nardy's huishoudster, die ooit zijn kindermeisje was geweest en nu zijn huishoudelijke steun en toeverlaat was.

Mevrouw Janet Flood, om haar haar juiste titel te geven, was de eerste persoon om Hamilton weer in mijn leven terug te brengen, uiteraard met Begonia erbij.

Ik geloof niet dat Janet overmatig blij was met mijn komst als vrouw des huizes, want zij had jarenlang voor 'haar meneer Leonard' gezorgd. Op haar halve dagen had ze zo haar eigen methodes om schoon te maken, en dit maakte ze de nieuwe echtgenote meer dan duidelijk. Ze had ook haar eigen tijden om te stoppen en een kop thee te drinken.